

Carta a una amiga

?Dedicat a totes les vides anònimes, que lluiten per sobreviure en un mon intens, amb les seves il·lusions. Farcits de ganes de canviar les coses per millorar-les i que en ocasions son capaces d'aconseguir-ho?

Estimada Leonor,

Em submergeixo dins un mar ocre i humit de fulles caduques que, cansades de gronxar-se al vent, es deixen caure, formant una tova catifa que en trepitjar-la m'envolta suaument, recordant-me que ja es la tardor. Et recordo, t'enyoro i ploro la teva absència. Absència que a partir d'ara m'acompanyarà permanentment. Donaria hores de la meva vida per saber on dirigir aquesta carta, encara que intueixo en el més profund del meu cor que la teva subtil presència està llegint aquestes emocionades lletres dirigides a tu.

Vam créixer juntes, regirant entre la nostra infància i adolescència les experiències que les diferents etapes de la nostra vida ens va anar mostrant.

Vam compartir pupitre, llibres, llapis, mestra, hores d'esbarjo, amics, cançons, sessions de cinema, caminades, ball, família? Jo adorava als teus pares? Tu estimaves els meus. La teva

casa era la meva i la meva, també la comparties. Ens emocionaven les mateixes pel·lícules i les mateixes cançons romàntiques. Ens enamoràvem cada dia d'alguna cosa o d'algú, compartint passions i somnis que, en defallir, sorgien de nou incansablement.

Ens il·lusionava la feina, per poder portar a casa els pocs diners que guanyàvem i així poc a poc vam anar creixent i formant les nostres pròpies famílies, fins que de sobte els nostres camins es van separar per viure cada una de nosaltres l'aventura de la vida per separat. Es van apropiari del nostre temps el fet de convida en parella, els fills i la distància i, durant alguns anys, en sabíem l'una de l'altra a través del telèfon o d'aquelles postals de Nadal que jo esperava cada any amb il·lusió, on de manera breu, em desitjaves el millor i jo a tu el mateix. També ens enviàvem fotografies, dient que els anys no passaven per a nosaltres, que encara ens manteníem molt joves! De sobte un dia, després de molts mesos de silenci, vaig trucar-te.

Tenia impaciència per fer-ho (no sé el perquè) em vas explicar que alguna cosa no anava bé i que t'havien d'intervenir urgentment. Jo, ignorant del teu dolor, vaig donar-te ànims amb l'esperança que tot aniria prou bé. Al cap d'uns dies i amb un altre impuls vaig agafar el telèfon per saber de tu. Em vas dir que estaves a l'hospital convalescent i amb veu serena em vas descriure la teva malaltia.

No soc capaç d'esborrar de la meva memòria l'última vegada que et vaig veure? allà asseguda al teu llit d'hospital? el cabell curt, molt curt! Vaig abraçar-te i agafant-te de les mans, vam passar més de dues hores comentant com érem de poca-soltes, rient de nosaltres mateixes, dels nostres records, de la família?

Amb gran serenitat, em vas descriure el que realment et passava, assumint amb valentia tot el que havies de lluitar per continuar endavant. Tant sols et vas emocionar quan m'explicaves que tenies persones al teu costat que t'estimaven i et donaven forces amb la seva càlida amistat.

Quan ens vam acomiadar, vaig fer la promesa de tornar a visitar-te allà on fossis. Però el que mai podia imaginar-me és que aquella seria la nostra última trobada. En la teva mirada mai no vaig trobar cap signe de debilitat ni de queixa. Vas tenir cura de la teva mare sense defallir? entregant-li la teva força i salut. I sé que quan ella va marxar una part de la teva vida se'n va anar amb ella.

Estic aquí? davant la teva tomba, col·locant sobre el fred marbre que ara et cobreix, unes petites flors per retre't un sentit homenatge. I en aquests moments de silenci, amb respecte i afecte retornen cap a mi tots aquells anys que vam compartir. Et vaig dir que tornaria a veure't i aquí estic, incrèdula però conscient de que la vida es així i que tot té un termini, que el dolor i les pèrdues s'han d'assolir i que l'únic remei és la força que ens donen els bons moments viscuts.

Sempre amb mi?? estimada Leonor!